

L'Odissea

Lara Williams

Traducció d'Albert Pijuan Hereu

Narratives

«Una sàtira punyent sobre els creuers, les feines de merda i el capitalisme.» — *Cosmopolitan*

«La recerca que emprèn la nostra “heroïna” Ingrid per millorar personalment serveix com a advertència: per molt que t’hi esforcis, mai no pots amagar-te de tu mateix. Còmica i fosca, *L’Odissea* desmunta les novel·les de formació, ridiculitza la idea del “desenvolupament professional” i revela la profunda alienació dels llocs de treball actuals.» — Rebecca May Johnson

«Lara Williams ha estat comparada amb Sally Rooney, com no podia ser d’altra manera, per compartir generació, per la seva capacitat per aprofundir en certs temes sense anomenar-los, per ser col·loquials i precises en les paraules.» — Berta Gómez, *elDiario.es*

«Una sàtira subversiva sobre el consumisme i l’eterna recerca de sentit per a la vida.» — *Culture Whisper*

«Williams aconsegueix burlar-se dels aclaparadors absurds de la vida moderna... Les comparacions amb *El meu any de repòs i relaxació* d’Ottessa Moshfegh són inevitables.» — *Literary Review*

«*L’Odissea* està destinada a convertir-se en un clàssic de la literatura d’evitació. (...) Dislocats pel moviment interminable entre la brutícia i la lluentor, entre el mar i la terra, tots hauríem de poder esquivar allò de què més volem escapar.» — Amy Key

«Lara Williams és la reina de la sàtira moderna intel·ligent. (...) Podria passar tot el dia llegint-la.» — Emma Jane Unsworth

L'Odissea

Narratives

161

Amb el suport de

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Títol original: *The Odyssey*

© 2022 Lara Williams

© 2023 Albert Pijuan Hereu, per la traducció

© Andrey Danilovich - Getty Images,
per la imatge de portada

© 9 Grup Editorial, per l'edició
Angle Editorial
c. Mallorca, 314, 1r 2a B / 08037 Barcelona
T. 93 363 08 23
www.angleeditorial.com
angle@angleeditorial.com

Disseny de col·lecció: J. Mauricio Restrepo
Disseny de portada: Felipe Román Osorio

Primera edició: setembre de 2023
ISBN: 978-84-19017-53-6
DL B 14664-2023
Imprès a Romanyà Valls SA

No és permesa la reproducció total o parcial d'aquest llibre,
ni la incorporació a un sistema informàtic, ni la transmissió en cap forma ni per cap mitjà,
sigui electrònic, mecànic, per fotocòpia, per gravació o altres mètodes,
sense el permís previ i per escrit dels titulars del copyright.

L'Odissea

Lara Williams

Traducció d'Albert Pijuan Hereu

Angle Editorial

Al Marek i al Peet

TERRA FERMA

El que has d'entendre, va dir en Keith, és que tot prové del no-res i va cap al no-res. Aquest és el principi del wabi-sabi.

Va fer un gest indicant la seva oficina. Uns prestatges amb rengleres de figuretes de vidre i gerros decoratius. Uns pastillers enjoiats i uns bibelots conscients de ser bibelots. Es va estirar per agafar un test de fang gris de la seva taula. *Mira, va dir passant el polze per una esquerdada de la vora. Ho veus?*

Vaig fer que sí.

Ara intenta-ho tu, va dir.

Vaig fer una ullada a l'oficina. Era el dia que el vaig conèixer. Es feia difícil saber com m'havia de comportar. Vaig assenyalar una pintura a l'oli. Una fruita en un bol. *Allò és wabi-sabi?, vaig demanar.*

No, va respondre negant amb el cap.

Vaig assenyalar un petjapapers. Una bola platejada llisa. *Allò és wabi-sabi?, vaig demanar.*

No, va respondre.

Vaig assenyalar un gerro que hi havia damunt d'un dels arxivadors. De color terra i lleugerament asimètric. *Allò és wabi-sabi?, vaig demanar.*

Ara ho has entès, va dir espetegant els dits.

MAR

Vaig rebre la notificació quan feia la rotació a la botiga de regals. M'agradava treballar a la botiga de regals i, especialment, a la caixa. Era al mig de la botiga, damunt d'una solitària columna de fusta massissa. Em feia la impressió que governava el vaixell. Recolzant-hi els colzes, examinava l'espai tot respirant aquell aire ranci reciclat. Observava els clients, que es movien letàrgicament pels passadissos, i feia veure que jo els dirigia enviant-los instruccions des del meu cap. De vegades les obeïen i aleshores notava una sensació molt càlida, la mateixa mena de sensació que quan mirava el vídeo d'algun gos a internet. Feia que els següents minuts fossin més suportables.

Des de la caixa gairebé podia controlar tota la botiga. A la meva dreta hi havia les xocolatines, les artesanes i les més innovadores. Gustos com ara wasabi i mató de cabra, formatge gouda i tomàquets deshidratats. Al costat hi havia els insectes comestibles, exoesquelets coberts de xocolata negra o caramel salat. A la meva esquerra hi havia les catifes i les flassades de pell d'animal, pells de diferents classes, totes perfectament intactes. En devien haver tret la pell com fan aquelles noies del *fitness* amb les pomes, que les pelen en una única espiral perfecta. A la part de davant de la botiga hi havia penjadors amb

roba suposadament de disseny d'unes marques que no havia sentit a anomenar mai, però s'ha de dir que sonaven prou europees per ser creïbles.

Més enllà hi havia els perfums i els cosmètics, vodka en ampolles amb forma de calavera i rellotges de paret fets de vinils, arracades de peces de Lego i bolígrafs amb taps d'or real i rellotges de polsera que podien funcionar a cent-cinquanta metres de profunditat. També hi havia productes més barats. Clauers de plàstic i samarretes amb el logotip de la *WA* i tasses de cafè que deien *T'estimo, mare*. Tot plegat tenia un no-sé-què d'operístic. Un sostre en forma de cúpula i unes cortines de vellut pesat. Un terra amb efecte de marbre blanc rivetejat de gris i daurat. L'aire feia una olor melosa i perfumada. El dia abans havia vingut una parella nord-americana i la dona havia fet una ullada a la botiga i havia dit, *Amor, si n'és de magnífic, podem comprar tots els regals sense haver de sortir mai del vaixell*. Era una més d'entre les botigues de regals, totes idèntiques, de l'embarcació.

Havia començat el matí fregant el terra, que era la mateixa feina que havia de fer cada dia abans de plegar. Quan em tocava encadenar l'últim torn amb el primer, acabava amb la sensació desagradable d'anar entrant i sortint de mi mateixa, com si el meu cos i el meu cervell no arribessin a acordar en quin moment em trobava. Sovint havia de desfer les meves passes, t'has llevat, després t'has adormit, després has anat al llit i després t'has desmaquillat. De vegades havia de retrocedir encara més fins a recordar quan havia començat a treballar al vaixell, quan vaig deixar el meu antic pis, quan em vaig casar, quan vaig passar les proves d'accés a la universitat, quan em vaig trencar el braç anant en patins de línia. No feia gaire que havia desenvolupat una obsessió per intentar esbrinar què feia exactament un any enrere, però m'era molt difícil passats

uns quants anys treballant a la *WA*. Havia fet el mateix tantes vegades. Aquesta obsessió la Mia la va batejar com la meua *endopatologia autocronològica*. Podia ser molt llesta quan no feia veure que era una nena petita.

Havent fregat, vaig passar el drap i vaig ruixar la botiga amb un ambientador caríssim. Vaig treure les flors fresques de la nevera de les flors fresques i vaig col·locar-les per la botiga. Dels empleats de tots els torns, jo era l'única que tenia formació en col·locar flors fresques. En Zach, el meu company, m'odiava per això. Em deia que jo no era una persona visual. M'ho deia, com a mínim, un parell de cops al dia. Sovint, quan havia col·locat les flors, en Zach s'hi acostava i feia veure que treia uns pessics invisibles de borrim sense arribar mai a tocar-les perquè sabia que no estava qualificat per fer-ho. Jo l'observava des de la caixa i posava els ulls en blanc amb l'esperança que em veiés.

A mig matí, vaig observar una clienta que agafava una samarreta amb la paraula *Chic* escrita amb tatxons de diamants d'imitació, l'aguantava contra el pit i s'examinava al mirall. Compra-la!, vaig pensar. Compra-la! Compra-la! Però no la va comprar, la va plegar matusserament, tot i que no prou perquè jo em sentís impel·lida a anar-hi i arreglar-la, i la va tornar al seu lloc al prestatge de vidre fi. El meu nivell de serotonina va créixer.

Cap al final de la tarda ja havien repartit el butlletí diari. Anava ple, com era habitual, de totes les insípides activitats programades a bord. Un hipnotitzador al cocktail-lounge. La nit polinèsia i plats de poke. Una xerrada amb una biòloga marina que estava obligada per contracte a no respondre cap pregunta sobre el nivell del mar, ni l'extinció dels mol·luscs, ni els bancs de corall, ni les balenes.

També contenia allò que s'havia etiquetat molt laxament com a *notícies sobre els passatgers*. Unes noces de robí més una fotografia d'una parella aguantant unes copes de flauta de xampany. El senyor tal que havia mort. Em vaig imaginar la Mia passejant pel vaixell a la caça d'històries. Li tocava la rotació al servei de notícies. Ho odiava. Deia que l'única història que tenien la gent d'allà és que eren rics i infeliços.

Quan vam haver llegit el butlletí, ens vam preparar per allò a què suposadament ens havíem de referir com a Crepuscle, que era les hores del vespre en què es posava música ie-ie i se servien French Martinis. Algun client apareixia a la botiga per fer una última compra abans del sopar. Moltes passatgeres compraven vestits de nit o roba cenyida de licra o bruses noves per posar-se-les de camí al restaurant. Sovint em posaven al servei d'emprovadors perquè tenia traça a cordar cremalleres i entretenir els marits. Tenia molt clar el que en general necessitaven els marits i donar-los-ho em generava certa satisfacció. Però abans que arribés a col·locar-me al meu lloc habitual, un missatger va plantar-se a l'entrada de la botiga i va caminar cap a mi sostenint davant seu un sobre. Era un simple sobre marró, molt humil.

Ingrid, va dir. *Ets l'Ingrid?*

Sí, soc jo, vaig respondre.

L'enhorabona, em va dir. *Tens una notificació de part d'en Keith*.

Em va donar el sobre. Me'l vaig acostar al nas i el vaig ensumar. Feia olor de mantega i malta. Feia olor d'un pastís al qual li faltava un ingredient crucial. El cor em batejava veloç a dins del pit. En Zach va aparèixer al meu costat.

Obre'l, va dir.

El vaig mirar. *Vinga*, va dir. *Que no tenim tot el dia*.

Vaig passar el dit per sota la solapa i el vaig estripar. Les mans em tremolaven una mica. Vaig posar-me la carta davant la cara, vaig fixar-me en l'encapçalament de la *WA* i en la cursiva arrossada de la signatura d'en Keith. Vaig fregar-hi el polze per confirmar que era de veritat i no una fotocòpia. Vaig llegir trossos del text erràticament, com si mengés un àpat a l'inrevés. Però ja sabia què significava. Ho havia sabut tan bon punt havia vist el sobre marró.

He estat escollida, vaig dir.

Vaig donar la notificació a en Zach i vaig simular sorpresa, com si ell m'hagués de confirmar que era cert. Però la veritat és que volia que ho veiés amb els seus ulls, refregar-li a la cara. En Zach va girar la pantalla del llum articulat per il·luminar el paper. Els seus ulls el repassaven fent un moviment lineal mecànic. Me'l va tornar amb una expressió tensa i compungida.

Deu ser una broma, va dir.

M'han escollit, vaig dir. No és així?

T'han escollit, va dir. Cagumtot.

Em va tornar a agafar la carta d'una estrebada.

I ara què haig de fer?, vaig demanar.

Evidentment dir que sí.

D'acord. Molt bé. A qui li dic que sí?

A en Keith. A la cerimònia.

En Zach em mirava histèric. Era una imatge esgotadora.

Quan és la cerimònia?, vaig demanar.

Com pot ser que no ho sàpigues? Aleshores per què t'hi vas presentar? La seva expressió es va endurir. *Demà, va dir. El més probable.*

Vaig mirar els passatgers que pul·lulaven per la botiga. Els vestits de les dones s'arrossegaven per terra i escombraven la pols. Els homes tenien enormes esquenes quadrades i mo-

nocromàtiques. Tots estaven preparats per encarar la nit. Em vaig guardar la carta a la butxaca i li vaig dir a en Zach que me n'anava. No sé per què ho vaig fer. No era superior meu i no li devia cap explicació.

He acabat el meu torn, vaig dir.

Has acabat molt més que el teu torn, va respondre.

I això què vol dir?

En Zach raspallava les tecles de la caixa registradora fent veure que tota la seva atenció estava bolcada en aquella activitat.

Em sembla que saps perfectament què vol dir, va remugar sense aixecar la vista.

Mentre me n'anava, vaig pensar per què en Zach em resultava tan ofensiu. Potser per la seva actitud toca-ho-tot amb la caixa i el que contenia. De vegades l'enganxava passant les puntes dels dits per la superfície dels bitllets falsos del creuer amb què alguns clients preferien pagar. Un dia em va dir que aquells diners havien estat dissenyats per en Keith en persona, i que l'obra contenia tot de significats ocults. El tigre, per exemple, simbolitzava el poder. Vaig mirar enrere i vaig veure que en Zach m'estava seguint amb uns ulls pàl·lids al límit de la follia. Vaig accelerar el pas cap a la sortida, em sentia com un globus flotant al cel o com un animal que s'acabava de desfer de la seva cadena, com algú que acabava de conquerir la seva llibertat.

Després de cada torn me n'anava directa a la meva cabina, sense excepció. Si no feia servir ascensors, escales mecàniques o passarel·les trigava una mitja hora. Era el desplaçament estàndard. Quan vaig començar m'exaltava la quantitat de vides di-

ferents que podies arribar a viure dins un únic espai mòbil. Podies menjar en incomptables restaurants. Nedar en multitud de piscines, totes úniques en forma, profunditat, temperatura i concepte. Jugar al minigolf o provar la tirolina o escapar-te d'un dels *escape room* de temàtiques variades. Llançar monedes falses en estancs ornamentals, escalar jardins verticals. Hi havia un diari i un plató de tele. Hi havia un auditori filharmònic. Hi havia un hospital.

L'assortiment calidoscòpic d'activitats objectivament plaents era el que m'havia atret a la *WA*, però passat el primer any em limitava a quedar-me asseguda a la cabina i, molt de tant en tant, a fer plans poc imaginatius amb la Mia i l'Ezra. Amb cadascun feia coses diferents, els petits reajustaments per encaixar en cada dinàmica particular. Amb la Mia anàvem al cinema, on compartíem les crispetes i una beguda, fèiem una volta i després anàvem a sopar al menjador de la tripulació. La Mia tenia energia i emanava energia. Tenia molt a veure amb els angles de la seva cara. L'Ezra era més soporífer. Ens assèiem a prop de la piscina del personal, no nedàvem mai, o miràvem la tele durant hores al seu catre. De vegades ens limitàvem a mirar l'oceà des de la barana. Però si coincidíem que tots tres teníem festa, que passava poc, jugàvem a Famílies.

El dia que vaig rebre la notificació d'en Keith, vaig tornar a casa per la rambla de fusta, el passeig principal al cor del vaixell. Era un tram més baix resseguit per les cobertes superiors que formaven unes graderies inacabables, totes plenes, com de costum, de passatgers vestits de manera extravagant, parades de menjar amb dossers i artistes de carrer. Per uns altaveus gegants se sentia una música circense que ofegava el so del mar. Es trigava molt a travessar la multitud. Havíem quedat amb la Mia i l'Ezra de trobar-nos a la coberta inferior.

L'Ezra tenia una cabina individual, com jo. Les parets, que ja eren blanques, les havia tapat amb uns llençols de cotó blanc penjats a poca altura, que quedaven bufats. Deia que ho havia fet per la textura. Perquè tot era tan llis i relliscós, al vaixell, que se sentia com un gat en un lavabo, esgarrapant a tort i a dret sense un lloc on aferrar-se.

He portat síndria, em va dir des del lavabo quan vaig entrar. Li tocava la rotació a la cuina de la tripulació i sempre portava la fruita que sobrava.

La Mia fa tard. Va sortir del lavabo eixugant-se la cara amb una tovallola. *Vols mirar la tele?*

L'Ezra era el germà petit de la Mia, però no s'assemblaven gens. Com la Mia, tenia la pell color oliva però molt més pàl·lida, com si s'hagués apagat. Feia la pinta d'algú que es troba enmig de dues coses. Afable però difuminat. De vegades reaccionava com si haguessis topat amb ell de casualitat encara que hi haguessis quedat. Era habitual que en plena conversa esbatanés els ulls com si de sobte s'hagués sorprès de tenir-te al davant.

Va engegar la tele. El llit encara estava desfet. Escampats per damunt del llit hi havia un llibre sobre millorar la comunicació a la feina, una cullereta amb una marca amb forma d'anell i un envàs de poliestirè amb taques resseques de quètxup i mostassa. Hi quedaven tres patates. Vaig veure que encara no s'havia posat la samarreta.

Què et sembla Friends?, va dir. *O El Príncep de Bel-Air?*

Tant me fa, vaig respondre. *El que a tu et vagi bé a mi també.*

No sé per què sonava agressiva fins i tot quan intentava ser amable i sol·lícita.

Va lliscar el braç pel damunt de l'edredó i tota la porqueria va anar a parar a terra. Es va deixar caure al llit i es va arrosse-

gar fins a tenir l'esquena contra el llençol de la paret. La seva cabina no tenia finestra. Em vaig estirar al seu costat i ens vam quedar mirant la tele. En Chandler estava atrapat al vestíbul d'un caixer automàtic amb una model. Vam riure quan va dir que tenir un xiclet seria la perfecció. Estava cansada, a punt d'adormir-me, quan l'Ezra va tossir escandalosament al meu cabell. Em vaig posar la mà al clatell. No tenia clar si de veritat estimava l'Ezra o si només em feia pena. Sempre m'ha costat molt distingir la llàstima de l'amor.

M'han escollit, vaig dir.

Escollit per a què?

Per a aquella cosa, vaig dir. Com si no ho sabessis.

Ah, sí. No sabia que t'hi havies presentat.

M'hi vaig presentar, sí.

Oh, vaja, va sospirar. Que bé.

Un gat va saltar a l'esquena d'en Ross. En Ross se l'intentava treure del damunt, però el gat hi estava arrapat. Duia una desuadora color posta de sol.

Quan ha d'arribar la Mia?, vaig preguntar.

Aviat.

Tot i que era la persona amb qui hi estava més còmoda, la Mia em posava exageradament nerviosa. Durant molt de temps ho vaig atribuir al fet que era massa guapa, però fa poc em vaig adonar que era perquè tant li feia si agradava o no a la gent. L'Ezra em va dir un cop, *És agradable ser agradable*. I ho comparteixo, és agradable ser agradable. M'ha estat molt útil la confraternitat que provoca l'amabilitat recíproca. Fa que la gent no et miri durant massa estona. Però a la Mia no li interessava gens. De vegades veies com prenia una decisió només per ser antipàtica.

Saps el que m'agradaria, va dir l'Ezra aixecant la veu per da-

munt de la de la Monica, que cridava histèrica per unes engrunes de galeta o per unes taques de tinta o no-sé-què. *M'agradaria que tots aquests llençols em caiguessin al damunt. Quedaria tan ben embolicat.*

Si vols, ho podem fer.

Va tornar a tossir-me al clatell.

Vaig sentir la Mia a fora la cabina. La seva respiració, el so de la seva targeta entrant al pany.

Mia!, vaig cridar quan va entrar.

Hola, va fer que la paraula sonés llarga i pesada i després es va llançar en planxa entre l'Ezra i jo.

Vaig conèixer la Mia durant la iniciació. Ens van aparellar i ens van dir que ens aguantéssim la mirada durant cinc minuts sencers. Se suposa que havia de generar intimitat i confiança entre els empleats. Vaig pensar en el meu marit. Quan mirava l'historial del seu navegador en lloc de preguntar-li per què estava de mal humor. Quan em masturbava ràpidament i en silenci al lavabo en lloc de demanar-li sexe. No volia aguantar la mirada a la Mia. No volia aguantar la mirada a ningú.

Anteriorment m'imaginava que aguantar-se la mirada devia ser aquella mena de moments que es recorda un cop la gent ja s'ha conegut més. Dos querubins de pedra escopint-se l'un a l'altre, cadascun a un cantó d'una font ornamental. Tots dos dolls d'aigua unint-se al centre. Però mentre mirava els ulls de la Mia vaig entendre que allò no podia estar mai en equilibri. És més aviat una persona escopint a la boca de l'altra. Un emissor i un receptor. I jo podia escollir rebre la seva mirada tant com un cadell malalt pot escollir vomitar els antibiòtics que li injecten amb una xeringa directament a la boca. Vaig recordar un noi de l'escola que va travessar el pati de ciment fins a mi i em va enunciar, *Ara ets la meva xicota*. Vaig ser la seva

xicota durant dos anys. Suposo que el respectava. Tu, és el que necessitava que em diguessin. Tu ets la millor per a mi. Sentia que això era el que em deia la Mia.

Has sentit la novetat?, va dir l'Ezra.

La Mia es va girar panxa amunt.

Quina novetat?, va dir. *Quina novetat tens? Si tens novetats, me les has de dir.*

M'han escollit.

Escollit, va dir. *Espera. Escollit?*

Vaig fer que sí. L'Ezra es va incorporar. *Vols una mica de síndria, Mia? He portat síndria.*

Estic bé, Ezra, va dir. *I com et sents? Ho has sabut avui? O sigui que la cerimònia serà demà?*

Suposo, vaig dir. *I sí, m'he sentit bé. No ho sé. No n'hem de parlar.*

Hosti, la Mia es va asseure i després es va posar dreta. *Per què tu?*

Què vols dir?

Només vull dir que per què t'han escollit a tu.

Això és el que pensava que volies dir.

No en aquest sentit. Vull dir que creia que només escollien gent que d'alguna manera eren... excepcionals?

Podem jugar a Famílies ja?, va interrompre l'Ezra. *M'estic avorrint.*

La Mia es va girar per mirar-lo. *Esclar*, va dir molt seca.

Així és com funciona Famílies. Algú fa de mare. Algú fa de pare. Algú fa de nena petita. No sé com se'ns va acudir, va passar i prou, i al cap d'un temps ho vam formalitzar posant-hi nom. Els personatges els anàvem alternant, tot i que coincidíem que fer de nena petita era el millor. Si estàvem cansats o poc creatius posàvem a qui feia de nena al llit i l'alimentàvem

i li donàvem una ampolla del que fos que tinguéssim a mà i li acariciàvem el cabell i li xiuxiuejàvem coses tranquil·litzadores a cau d'orella. Si aquell dia ens sentíem creatius muntàvem una escena més complexa. Alguna cosa com ara que el pare feia poc que havia descobert una infidelitat persistent de la mare però que havia decidit no treure els draps al sol, i que la mare s'havia trobat un bony al pit esquerre que havia catalitzat un trastorn alimentari latent, i que la nena patia refluxos i no dormia gens.

Aquell vespre no ens sentíem capaços de tant, així que vam optar pel plantejament estàndard. Em tocava a mi fer de nena. L'Ezra era la mare i la Mia, el pare. La Mia em va col·locar al llit i em va posar el dors de la mà al front.

Mama, va dir. Em sembla que té febre.

Oh, de veritat?, va respondre l'Ezra. Perquè amb mi ha estat bé tot el dia.

Va seure a prop dels meus peus i em va tocar el tou de la cama.

Diria que està una mica suada, va dir. Em podries portar un drap humit?

La Mia va anar al minúscul lavabo i en va tornar amb un tros de mussolina que havia xopat d'aigua i escorregut. L'hi va donar a l'Ezra, que me'l va passar per la cara.

Així, així, va dir. No havia vist que et trobaves malament, petitona.

Va posar-me amb molta tendresa el retall de tela humida al front. *Espero que no hagi agafat res. Hi ha passa de coses rares per aquí.*

Estic segur que no té res greu, va dir la Mia. La vigilarem.

Pots fer el favor d'abaixar la veu?, va dir l'Ezra. Sempre fas el mateix. Entres de cop i et poses a cridar.

No crido, va murmurar enèrgicament la Mia. *Així millor?*
Molt millor, va dir l'Ezra. *Gràcies*.

Em vaig reclinar per gaudir del pes fresc de la mussolina molla. El vaixell es bressolava suaument. Vaig començar a pensar figures. Entrava i sortia de la discussió entre la Mia i l'Ezra sobre com ella sempre em treia de casa amb el cabell humit.

Em vaig despertar perquè l'Ezra em va fregar el braç amb la punta del dit. *Hora de menjar*, va dir sacsejant una ampolla d'aigua d'àloe vera. Vaig deixar caure el cap a la mà que la Mia m'havia posat darrere i l'Ezra em va peixar amb l'ampolla. Només hi havia un quart d'aigua i tot i que era viscosa i dolça fins al punt de ser desagradable, me la vaig beure tota. Havent acabat, la Mia em va eixugar la boca amb una tovallola.

Bona minyona, va dir.

Bona minyona, va repetir l'Ezra. Em va incorporar i em va fregar l'esquena fent cercles. Vaig respondre fent un petit rot. *Així, així*, va dir. *Treu-los tots*.

Vols que provem de donar-te síndria?, va dir la Mia mostrant un triangle rosa i humit. Vaig plegar els llavis al voltant de les dents i vaig mossegar la síndria. El suc em va regalimar per la barbata i pel coll. La Mia em va netejar amb la tovallola.

Si n'ets, de ximpleta, va dir.

Et falta netejar un tros, va dir l'Ezra. *Deixa'm a mi*.

Va prendre la tovallola a la Mia i em va netejar la boca molt més laboriosament. Després la va tornar a la Mia.

Ho podem matar ja?, va dir la Mia deixant caure la tovallola, sortint del personatge. *Fan Pulp Fiction al canal dotze*.

M'havia presentat al programa de mentoria d'en Keith després de rebre una notificació que m'informava que era apta. Quan em va aparèixer a la *tablet*, vaig repassar l'habitació buida per trobar la prova d'alguna mena d'error administratiu fins que em vaig adonar que, en efecte, jo era i sempre havia estat una mica millor que la resta de companys. Una mica més involucrada. Una mica més entusiasta. Era per aquesta raó que la meva cabina tenia finestra i la de la resta, no. No hi havia cap mena de dubte, presentaria la meva sol·licitud per entrar al programa.

Hi havia tres proves. La primera, un test d'aptitud. Els típics i previsibles exercicis lògics i psicomètrics. Rengleres de quadradets parcialment pintats que havies d'ordenar. Reportatges falsos sobre l'estat de la indústria automobilística o la Revolució Francesa que havies de comentar. La segona prova era fer un petit vídeo explicant per què volies entrar al programa. L'última, una redacció sobre què significava el wabi-sabi per a tu i com seguies els seus principis a la vida quotidiana. La primera part era complicada. Jo em veia més llesta que la majoria, que és també com es veien la majoria d'empleats del vaixell. La segona part va ser més fàcil. Ja havia fet totes les formacions possibles d'atenció al client. Sabia com sonar interessada per tot. També sabia que la tercera part, la de la redacció, seria la decisiva.

Vaig estar rumiant el tema de la redacció durant molta estona caminant a poc a poc per la meva cabina. Vaig considerar menjar-me una poma podrida, descriure'n el gust, la cristal·lina tonalitat daurada. Però després vaig recordar el meu raspall de dents, la punta s'havia trencat feia uns mesos. Vaig escriure que, d'alguna manera, el raspall ara era més bonic, el dèficit el feia carismàtic, tenia una gràcia innegable. Vaig es-

criure que s'havia trencat perquè l'havia tret massa de pressa de la boca i que m'havia partit una dent, també. Que n'havia estudiat la vora arrodonida, una petita perla a la meua mà. Vaig escriure que havia estat un accident però mira on som ara. Un cop vaig haver clicat Enviar, vaig anar al lavabo i vaig llençar el raspall de dents a la paperera. Vaig anar a la pestanya de subministraments de la meua *tablet* i en vaig demanar un de nou.

El matí després d'haver quedat amb la Mia i l'Ezra, em van donar permís per saltar-me el torn i així poder assistir a la cerimònia d'iniciació. Es feia al despatx d'en Keith, a la coberta superior. A la sala d'espera hi havia d'altres treballadors que vaig assumir que també havien estat escollits per al programa. La recepcionista em va registrar i, sense apartar la vista de l'ordinador, em va oferir un mochi de maduixa i aigua de cogombre. Duia un vestit pulcre i refistolat, un llenç niví d'eficiència. Davant del mostrador hi havia diverses rengleres de cadires de respatlles verticals i, darrere d'aquestes, una rotllana de coixins estrets escampats a terra. Vaig agafar un got d'aigua i un mochi amb forma de gatet i em vaig asseure en un coixí amb les cames creuades. Vaig mossegar el cap del mochi, d'ulls adormits i boca pintada. Vaig xarrupar l'aigua de cogombre. Tenia un gust amarg, vell. Uns brins fibrosos de cogombre se'm van enredar als queixals.

Vaig fer una ullada a la sala. En total érem deu. Vaig reconèixer dues de les dones, la Madeleine i la Kai, i un dels homes, que tenia un pigot ben bé al centre de la barbeta. Jo havia treballat amb la Madeleine a la cuina i havia compartit rotació amb la Kai en un dels casinos de la coberta inferior. No

recordava gairebé res de la Madeleine, però sí que podia evocar vívidament el casino. Els talons d'agulla enfonsant-se en la moqueta molsuda. La il·luminació cridanera i els homes plorant al telèfon. L'olor àcida dels cabells de la Kai, com de vi de garrafa. A l'home no el vaig poder ubicar, tot i que ens vam saludar amb el cap com a senyal de reconeixement mutu. La breu confraternitat va fer que s'engegués un brunzit al fons de l'estómac, no podia distingir si era ansietat o entusiasme. No sé on havia sentit que una manera de sobreposar-se a l'ansietat era fent veure que es tractava d'entusiasme. Passa el mateix amb la postura corporal. Pots enganyar el cervell perquè faci pràcticament qualsevol cosa.

La recepcionista va cridar la Kai, que es va aixecar i va contraure les espatlles per demostrar cert grau d'inquietud. Es va sentir la veu d'en Keith en l'interval d'obrir i tancar-se la porta. L'ansietat em va estrènyer per dins. O potser era l'entusiasme.

Em vaig aixecar de terra i vaig servir-me un altre mochi, aquesta vegada amb forma de conill. Vaig tornar a seure al coixí i quan me'l vaig posar a la boca em vaig adonar que m'havia quedat sense aigua i que no podia tornar al mostrador una tercera vegada. Vaig mastegar i mastegar incapaç de fer que el mochi canviés de mida o de constitució. Al cap d'una estona em vaig donar per vençuda i vaig aprofitar que ningú mirava per escopir-lo a la màniga, on va córrer com una bestioleta canell avall. Tothom estava o bé amb la mirada clavada a la *tablet* o bé amb els ulls tancats, com meditant, i em vaig sentir alleujada, la meva humiliació havia passat desapercebuda, però alhora em vaig sentir completament sola davant d'aquest malson. Al cap d'una estona, la Kai va aparèixer amb la cara ruboritzada i plorosa, i tot seguit van dir el meu nom. Em vaig posar dreta parant molta atenció que el mochi no rellisqués de

la màniga. La vida és un infern, vaig pensar tot entrant al despatx.

L'espai era força reduït. En Keith seia darrere la seva taula, majoritàriament buida a excepció de dos bols petits i una tetera de ferro voluminosa, mànec de bambú dentat inclòs, que estava col·locada en uns anells de tronc en forma de safata. Em vaig asseure com una bona nena. En Keith es va inclinar cap a la taula, era molt més alt del que recordava. El meu cap va plantejar ràpidament si em semblava atractiu o no i, en cas de no semblar-m'ho, si, donada l'ocasió, seria motiu suficient per dissuadir-me de tenir relacions sexuals amb ell. Esperava que res d'això es pogués llegir en la meva expressió. Vaig entrellaçar els dits damunt la falda.

Ingrid, va dir en Keith. Seu, sisplau.

Gràcies, vaig dir. Però ja estic asseguda.

D'acord, va respondre. Doncs posa't còmoda, sisplau.

Vaig anar relaxant les espatlles i arquejant l'esquena fins que vaig sentir que estava al més a prop possible de la idea de comoditat. Vaig esperar que digués alguna cosa més.

Sento un enorme agraïment per aquesta oportunitat, vaig mostrar-li un intent de somriure. El mochi humit em pressionava el canell.

Agraïment, va dir en Keith. És molt interessant que hagi escollit la paraula agraïment.

Es va posar dret i va agafar la tetera. Va muntar una esceneta per remoure'n el contingut. Em va fer pensar en el meu pare jubilat, quan s'arrossegava cap al fons del sofà com una tieta mig incapacitada. Vaig aixecar la mirada per veure com servia te als dos bols. Feia olor de salsa de soja i espècies. Va tornar a seure i va fer un gest per indicar-me que n'agafés un. Em vaig inclinar per agafar-lo amb les dues mans i instinti-

vament vaig bufar el líquid marronós i translúcid. En Keith va agafar l'altre bol fent cassoleta amb les mans i se'l va posar contra el pit, plenament conscient que era una postura bufona a la manera que ho són els homes alts quan fan alguna cosa efeminada.

Ja deus conèixer l'etimologia de la paraula agraïment, va dir en Keith, prové del terme saxó grot. Que vol dir gran. Sentir-te omplert per un sentiment de grandesa. No et sembla interessant?

Ho és, vaig dir. És interessant.

Es va inclinar per bufar el te. La *WA* no deixava mai de balancejar-se lleument, el despatx es movia endavant i endarrere. Va aixecar el bol fins a l'altura dels llavis i en va fer un xarrup amb els ulls tancats per assaborir-ne el gust. Sabia que l'estava mirant. Va obrir els ulls lentament, com algú que reviu després d'haver meditat en profunditat.

Una cosa que m'agrada pensar, va dir, és la singularitat de cada moment. Hi has pensat alguna vegada?

No hi he pensat, em vaig disculpar.

Doncs bé, potser hauries de fer-ho.

Va tornar el bol a la taula i el va mirar. Era de color verd molsa i un pèl asimètric. Si li tocava llum directament relluïa.

D'aquest bol se'n diu chawan.

Vaig fer que sí.

És japonès, va dir.

Ah, vaig respondre.

Significa bol en japonès.

Va recórrer la vora del bol amb els dits, amb els seus pendents i pics, com un paisatge que rota lentament. Després el va inclinar per ensenyar-me'n el pòsit.

Ingrid, va dir. Estàs al corrent de la tradició estètica japonesa del wabi-sabi?

Sí, vaig afanyar-me a respondre. La conec.

Il·lumina'm, va dir.

Em vaig redreçar a la cadira. Estava predisposada a complaure'l, no em semblava que hi hagués cap motiu per donar a entendre el contrari.

Tot prové del no-res i va cap al no-res, vaig recitar.

Correcte, va dir. Es va fregar la cara i tot seguit va tornar a acostar-se el bol als llavis. Ja deus saber que he estat al Japó. Va fer una pausa i va mirar pensarós cap a un costat. La veritat és que més d'una vegada.

Ostres, vaig dir.

I tu?, em va demanar. Has estat al Japó alguna vegada?

No.

Hi hauries d'anar, va dir. Si mai tens l'oportunitat.

Hi aniré, vaig dir.

Va assentir. Beu el te.

Vaig deixar caure la mirada al meu chawan. Era d'un gris plujós, desigual. El meu no va relluir quan li va tocar la llum. Me'l vaig posar a la boca i vaig fer-ne un glop. Aromàtic i lleuger al gust, però amb un deix estrany. El pes del bol em va reconfortar, com quan el meu marit s'estirava damunt meu quan tenia un atac de pànic. En Keith va anivellar la seva mirada amb la meva, un horitzó fent-se visible.

És estrany pensar, va dir, que l'accident de disseny que va conduir a la creació d'aquest bol és el mateix que ha fet que tu i jo si-guem vius.

Vaig parpellejar amb la mirada en el bol i hi vaig veure un sediment fosc acumulat al fons de tot. El vaig remenar i la sorreta fina, primer quieta i compacta, es va descompondre.

Són coses que fan pensar, va dir en Keith. No t'ho sembla?

Vaig allargar un enorme somriure. I tant que sí, vaig dir.

Van passar uns segons i vaig veure que en Keith intentava formar-se una opinió sobre mi. Es va inclinar per agafar-me el bol, el va apilar amb el seu i els va deixar tots dos a un costat. Després em va retornar el somriure, com si jo fos una persona vaga i elusiva però que al final captava les coses.

Tens un no-sé-què, va dir. Però no tinc clar què és.

Gràcies, va dir.

De res. No tothom s'ho hauria pres com una lloança.

M'ho prenc com puc, vaig respondre.

Durant un instant en Keith va semblar avergonyit. Per primera vegada em va passar pel cap que potser jo era més gran que ell i que això significava que tenia el deure de cuidar-lo.

El programa vindria a ser això, va dir. Hi has entrat. L'enhorabona.

Gràcies.

Ja ho has dit abans. Va arrufar les celles. I jo et torno a dir que de res.

Va estendre la mà i jo l'hi vaig encaixar. El mochi humit es va marcar a la màniga. Com que me n'havia oblidat em va tranquil·litzar de manera estranya constatar que encara era allà, arrapat al meu canell, com si no tingués por de quedar-se amb mi. Em vaig girar i vaig obrir la porta.

Ingrid, va dir en Keith des de darrere la taula. No t'oblidis de ser la teva millor versió. D'acord?

Em vaig girar cap a ell i, amb tota la seriositat possible, vaig fer que sí.

No me n'oblidaré.

Sentia un enorme agraïment. El sentia de debò.

